

Ὁ καθένος καπελάγη
κ' ἀπ' ἔδω' στήν Κολενάγη

ἔγραψαν γιά τὸ μαγεῖο τῆς γραφῆς τὸ ἔαφνικό,
κ' ἔδωσαν καὶ ἀκητοῦχοι τὸ πάλιν μνημονικό
τοῦ κυρίου Συμπούλου,
συμβραστικοῦ Συμβόλου.

Π. — Βλέπεισ ἀπὸν τὸν τοῦλιμα;

Φ. — Τὸν βλέπω καὶ με βλέπει.

Π. — Μοιάζει με τὸν Συμπούλου....

Φ. — Στρογγυὰ κ' εἰς τοῦτον πρέπει.

Π. — Σέβει καὶ ἴλα πρόβατα τῆς κυβερνώσεως στάνη σ.

Φ. — Ὅρε, ποῦ πῆς τὰ πρόβατα; στρογγυὰ καὶ σὺ θὰ κάρης;

Ὁ Στέφανος δὲ πᾶν
μετ' ἐν γυλίσει τοῦ ἰσπανία.

Ὅρε παιδιά, μ' ἔδωσαν, θέλω τὰ ἐσθιμένα....
ἀπὸ τὸν Κόντε γόρβια... στρογγυὰ κ' ἐγὼ θὰ κάρω.

Βαρδότε μ' ἔμπε, ὄρε παιδιά,
μὸς βάλανε τριμλοποδιά.

Πέσο λαλεῖο μούπεσε... δώσε μου γυλίσεις, κάρπαι,
κ' ὁ Κόντε μόνος τῆς Ἀρχῆς δὲ συμμαζετῆ ράκη...

ἔχάνονται καὶ γραμμάς, ἔχάνονται κ' ἀγάπαι,
ἔχάνονται καὶ γράμματα σταμέν' ἀπ' τὸ Δουτοῦρι.

Μ' ἐρουρήσανε καὶ ακούζω...
τί λαλεῖο ποῦ τὸ βρῆμα!....

πέφτω τώρα τὸν Δειμοῦσο,
τὸν Ἀγαθολή, τὸν Νίκα,

ἴσως πάρο καὶ τὸν Ζάτα κ' ἄλλα λαγαργὰ τῆς στάνης
γὰ τὰ βγῶ κ' ἐγὼ τσοπάνης.

Γλίτω μ', κάρπαι μ',

Νίκα μ', Ζάτα μ',

καπετάνοι μ',

στρογγυὰ μ', στάνη μ'.

Ποῦς περισσεύμα θὰ βροίση κἀθε ἄγιο καὶ ἰγάνη
σὺν κ' ἐμένα, κὺρ Γεωργιάση;

Μοναχὸς δὲν θὰ μισοφῆς δυνατὸ νὰ κάρης σάλλο,
κ' ἀπ' τὸν τοῦ σου μέσα βγάλλο

περισσεύματα πὺς θάβης; με τάνημι τοῦ Βουδοῦρη...
ποῦ τὸ βρῆμας, σὺντροφέ μου!... πέτυχε τὸ κελποῦρι.

Ποῦς σ' ἐκείνους ποῦ προσφέρουν γὰ τὸν Στόλο θ' ἀπαρῆ
καὶ τὸν νόμο πρὸς ἐρότους κἀθε τόσο θὰ κεντῆ;

ποῦς ἀσίης σὺν κ' ἐμένα με τὴν πένα σὺν' αὐτῇ
δοῦρια πετὰ θὰ γράφῃ
καὶ συμβάσεις σὺν κ' αὐτῇ,
ποῦ τὴν ἔβαλα σὸ ράφι;

Ἄχ! καὶ μέγα προβατάκια μ',
ἄχ! λαχέιο μ', ἄχ! χαρὶνικα μ',
ἐξασημένα γραμματάκια μ',
δὴλα περισσευματάκια μ'.

Ἄχ! ἡ σύμβασις ἐκείνη!... Θεὸς ἄσχεωρόστην λέγε τώρα...
σύντροφέ μου, τείνω τούτα;
ἄχ! μεμύρια περιττώτα,
ἄχ! ἄντιο Λεονώρα.

Σχοῦγγα θέλω γὰρ γεινῆαι,
γὰρ νὰ 'μπαῶ καλὰ 'στὸ μάτι
τοῦ γαλιῆν τοῦ Κορσζάνη.

Ζάπα μ', Νίκα μ',
μέλι μ', γλόια μ',
Νίκα μ', Ζάπα μ',
κίτρο μ', φράπα μ'.

Σχοῦγγα μόνος μου θὰ κάνω... Κάντε, θὰ τὸ μετανοήσω.
ἔσκουσε κ' ὁ Θεοδώρακις πῶς ἐγὼ σοῦ δίνω γνάσιες.
Μόνος σου χωρὶς ἐμένα θάσαι γὰρ τὸ πανηγύρι...
μὲ τ' ἀνήμι τοῦ Βουδούρη δὲν θὰ ὀθῆς ποτὲ χαίρει.

Μοῦ εἰχτησαν οἱ φίλοι σου
κ' ἡ γάτας σου κ' οἱ σκύλοι σου,
μὰ δὲν ἐσχητῶ τὸ εἰζέμο καὶ τοῦ φυλακισμένου,
τοῦ Σιάη, ποῦφαίε πολλά,
μὰ τούκαμιν πολὺ καλὰ
νὰ τὸν καθίσουν 'στὸ σκαμνὶ τοῦ κατηγορομένου.

Σχοῦγγα θὰ κάνω μόνος μου γὰρ ν' ἔξαφανίσω,
ἔπταξε τὸ πούλιαι σου, σούφρυε τὸ λαυράκι,
θὰ πῶ νερὸ τῆς λησμονηδῆς γὰρ νὰ σὲ λησμονήσω
καθὼς ἐκείνο τὸ χαρὶ, ποῦ'γαρὰ 'στὸ Λουτράκι.

Σχοῦγγα μ', κλίκα μ',
Ζάπα μ', Νίκα μ',
Νίκα μ', Ζάπα μ',
πᾶμε, πᾶμα'.

Π. — Τὴν ἀκουσε τὴν ἐπαρδὸν τοῦ νέου μας τσοπάνη;
Φ. — Τὴν ἀκουσα... κ' ἀπὸ μακρὰν 'στὴν ἀκοήν μου φθάνει.

Μῆλα μ', σῦκα μ',
Ζάπα μ', Νίκα μ',
Νίκα μ', Ζάπα μ',
Π. — Νὰ μὰ φάπα μ',

Φ. — Καὶ τώρα, Περιπέλιο μου, μὲ κλαπαδόρα σήκω
καὶ τὸν Καλογερόπουλο νὰ ψάλομε τὸν Νίκο.

Κ' ἐγὼ τὸν νέον Ἰγνουργὸν τὸν ἐκτιμῶ πολὺ...
Π. — Ἄειος κ' ὑπερέκειος ὁ Νίκος, Φασουλῆ.
Νὰ 'βρῆ κ' αὐτὸς περισσεύμα, νὰ κἀνη καὶ ρουσοφέτα.
Φ. — Σῶπα καὶ 'στὸν Σιμόπουλον ὁ Κόντες λέει τέτοια:

Κ' ἂν ἀπὸ μέγα χάρσιες πάντα νὰ μ' ἀγαπᾷς,
θυμῶνος πῶς περῶσαμ κ' ἐνὸς Ἀρχῆς κ' ἐν τέλει...
μὴν κἀνης σχοῦγγα μόνος σου, μήτε κ' ἄλλοδ νὰ πῆς,
μὲ τέτοια μῆμη, σούτρυσε, κανεὶς δὲν θὰ σὲ θέλῃ.

Π. — Παυλίμονες πολιτενταί, πόσα φαράκια πίνετε
γὰρ τὰ κοινὰ συμφέροντα...
μὰ πᾶμε καὶ 'στὸν γέροντα,
ποῦ κἀνὲ βροδὸν μᾶζοῦς 'στὸ σημεῖο τοῦ γίνεται,
καὶ πᾶν ἡμέτεροι πολλοὶ
κ' ἐν παρομοίαις ὁμιλεῖ.

Φ. — Εἶπε καὶ γὰρ τὴν σύμβασι πῶς εἶναι σὰν μπατήρα
μὲ σκάλιας γλιστεραῖς,
κ' ὁ κύριος Σιμόπουλος ἐγλιστήσῃ' ἐκεῖ πέρα
κ' ἔπαθε συμφορᾶς.

Τοὺς λέει τόσα χωρατὰ, κ' οἱ φίλοι μὲ τάστεια
ἐξάχουν τὴν νηστεία.

Κ' ἂν' τοῦ βροδίου τὸ κέρατο τὸν ἀρχηγὸς περῆ...
Π. — Πνευματώδης κύριος ὅταν δὲν κυβερνᾷ.

Φ. — Πι σκαπτικοί, τί νόστιμοι τὸν Θεοδώρα' οἱ λόγοι,
κ' ἔχει τὰ κέρατα του μὴν λὲν ὁ τὸν Θεομῶν μπαμπούλας,
κ' εἰν' ἕνας γέρος νεαρὸς χωρὶς ποτὲ νὰ τρώγῃ
μήτε γρασουτὶ τοῦ κοῦ, μήτε καὶ τῆς σακκούλας.
Π. — Δουπὸν ἔς πᾶμε γρήγορα κ' ἐμεῖς, βρὲ Φασουλῆ,
ν' ἀκούσωμε πῶς σαρκασμοὺς τοῦ Μεριοτοφελῆ.

Ἄστῆς Βάργηνας τῆς Ράβεν τὸν τιμημένον θάνατον
τόσα κορίτσια δύστυχα τὴν ἐκλάναν σὰν μάννα των,
κ' ἂν' δὴα πλουσιώτερο 'στὸ νημια τῆς ἐφῆνη
μᾶς ὀρφανῆς φτωχολογῆς ἄδρατο στεφάνι.

Θερμὸν εὐχαριστήριον πρὸς ἀγνωστὸν μας κύριον.

Μέσα 'στῆς νέας κρείσσας ἐκείνην τὴν κραιπίλην
τὸν ἀγνωστὸν μας κύριον εὐχαριστοῦμεν πάλιν,
ὅπου κ' ἐμπράκτως ἐκτιμῶ τοῦ Φασουλῆ τὴν λύραν,
κ' ἤθελα νὰ τὸν ἠγνοῦρα γὰρ τὴν καλὴν μου μοῖσαν.
Θ' ἀποκριθῶμεν δὲ κ' ἐμεῖς, ὅσταν μὰς φανῆ,
πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν του, τὴν τόσον εὐγενῆ.

Ἄχιλλέως τοῦ Παράδου, ποιητὸ μὲ ἀμνηστου,
ἕνας τόμος ἐξεδόθη ποιημάτων ἀνεκδότων...
ποῖος ἐμπνευσὶν δὲν ἔδωκε κ' ἕνα πόθον τῆς ψυχῆς του
εἰς τὴν μοῖσαν τῆς παρθένου, εἰς τὴν μοῖσαν τὸν ἑρῶτα;
Τίς τὸν πρόταον μὲς ὀνειρῶν δὲν θ' ἀναπολήσῃ ἡμέρας
καὶ νεότητος χιμαῖρας;
ἕνας τόμος ποιημάτων, ὀσπερο, κἀλλους, ἐρωστικῶν,
τὸν σούτρυα, τὸν γεραίρα...
εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον θὰ τὸν βρῆτε τῆς «Ἐστίας»
καὶ παρὰ τῷ Σαλιβέρῳ.

Τάδε καὶ πάλιν 'στὸ κοινὸν ὁ Φασουλῆς κηρύττει:
εἰς τὸ Φωτιῶν εἰδέτε τοῦ τραπεζομοσίου,
καὶ πᾶστε τῆς Ἐθνικῆς χαρτῆς λαχειοφόρα
μήπως ἀνοίξῃ ἡ τύχη σας καὶ σὰς ἀφῆσ' ἡ φάρα.
Ἡ Τύχη καταφθόνον βεβαίως ἔχει κἀνε
ἐκείνο τὸ περιφθῆμο Γραφεῖο τοῦ κῆρ Γιάνην.
Ἐστῆ' ἐκεῖ τὸ σπῆν τῆς, ἐκεῖ τὸ μαγαζὶ τῆς,
καὶ δὲς τὸν κλέροισ τυχέροισ σκοπεῖ μετ' ἀσπειρίας...
ἐλατῶνος πάλιν κέρδιον Παπᾶς ὁ τραπεζιῆς,
μὰ κ' ὁ Παπανδρέουλος, τοῦ Πύγου κτηματίας.